

10. כבוש כמבושל בבשר בחלב ובשאר איסורים

1. חולין צז: "דאמר שמואל מליח" עד "והאמר שמואל"

דאמר שמואל: מליח הרי הוא כרותח, כבוש - הרי הוא כמבושל

2. פסחים מד: "ור"ע טעם כעיקר מנא ליה" עד "ור"ע נמי בשר בחלב"

ורבי עקיבא, טעם כעיקר מנא ליה? - יליף מבשר בחלב. לאו טעמא בעלמא הוא ואסור - הכא נמי, לא שנא. - ורבנן: מבשר בחלב לא גמרינן, דחידוש הוא. - ומאי חידוש? אילימא דהאי לחודיה והאי לחודיה שרי, ובהדי הדדי אסור - כלאים נמי, האי לחודיה והאי לחודיה שרי, ובהדי אסור! - אלא: דאי תרו ליה כולי יומא בחלבא - שרי, בשיל ליה בשולי - אסור

3. רמ"א יו"ד קה:א "וספק כבוש אסור" עד סוף דבריו

הגה: וכל מקום דאמרינן כבוש כמבושל, אפילו מה שחוץ לכבישה אסור, דעל ידי הכבישה שלמטה מפעפע למעלה, כמו בבישול. ויש מקילין במה שבחוץ (ארוך כלל ל'). וספק כבוש, אסור, מלבד בבשר עם חלב דאזלינן לקולא, דמן התורה אינו אסורה רק בבשול ממש (שם ורש"ל)

4. רמב"ם הל' שבת כבי: "ומותר למלוח ביצה" עד "ומותר לטבל צנון"

ומותר למלוח ביצה אבל צנון וכיוצא בו אסור מפני שנראה ככובש כבשים בשבת והכובש אסור מפני שהוא כמבשל

5. פסחים לט. "יוצאין בהן בין לחין בין יבשין. אבל לא כבושין ולא שלוקין ולא מבושלין

יוצאין בהן בין לחין בין יבשין. אבל לא כבושין ולא שלוקין ולא מבושלין

6. ביצה טז: "תבשיל זה צלי" עד "וקולייס האספנין"

תבשיל - זה צלי, ואפילו כבוש, שלוק, ומבושל

7. ט"ז יו"ד סימן קה ס"ק ג ונקודות הכסף שם

וספק כבוש - פ"י שאנו רואים שנכבש רק שיש ספק אם נכבש יום שלם ונראה דמדמה זו לספק אם היה ס' נגד האיסור שנשפך בס"י צ"ח אלא דצ"ע דשאני התם שהאיסור הוא ברור אלא שהשפיכה היא ספק משא"כ כאן ויש ראייה ברורה להתיר מסי' ר"א סעיף ס"ה במקוה שלא הוחזק להיות מימיו מתמעטים דאע"פ שלפעמי' מתמעטים א"צ לחזור ולטבול מן הדין וא"כ ק"ו לכאן דמה התם שיש ודאי טמא אפ"ה אזלינן לקולא מחמת חזקת המקוה ק"ו כאן דאין כאן רק חזקה טובה למוקמי אחזקת כשרות דבתחלה דלא נחזיק ריעותא מספק

וא"כ ק"ו לכאן - ק"ו פריכא הוא, דהתם העמד מקוה על חזקתו והרי שלם בפנינו, אבל הכא איתרע ליה חזקת כשרות דידיה כיון דנשרה בו. וכ"כ באו"ה כלל ל' דין ב' בהדיא דהכא כבר איתרע ליה חזקתיה.

8. עירובין לה: "דתנן נגע באחד בלילה" עד "אמר רבי ירמיה"

נגע באחד בלילה, ואינו יודע אם חי אם מת, ולמחר השכים ומצאו מת, רבי מאיר מטהר וחכמים מטמאין. שכל הטמאות כשעת מציאתן!

9. תוס' עירובין לה: ד"ה כל מתחילת התוס' עד "ועוד דהתם מטהרינן" "ואור"י דכל הטמאות" עד "ולפי זה צריך ליישב"

כל הטמאות כשעת מציאתן - תימה דבריש נדה (ב.) תנן ב"ש אומר כל הנשים דיין שעתן ואפילו הלל וחכמים דמטמאין מעת לעת או מפקידה לפקידה היינו דווקא לתרומה וקדשים או לקדש דווקא אחד לישנא אבל לחולין טהור לכ"ע ואמאי לא אמרינן דכל הטמאות כשעת מציאתן כי הכא ולא הוה לן לאוקמה אשה על חזקתה

ואור"י דכל הטמאות כשעת מציאתן לא הוי אלא לתרומה וקדשים כמו מעת לעת שבנדה

10. חולין י: "מנא הא מלתא" עד "מתקיף לה רב אחא בר יעקב"

מנא הא מלתא דאמור רבנן אוקי מילתא אחזקיה? אמר רבי שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן, אמר קרא: ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית והסגיר את הבית שבעת ימים, דלמא אדנפיק ואתא בצר ליה שיעורא! אלא לאו משום דאמרינן אוקי אחזקיה

11. תוס' חולין י: ד"ה ודלמא "אבל קשה דתינח" עד "ומיהו קשה"

אבל קשה דתינח היכא דליכא ריעותא אבל היכא דאיכא ריעותא כגון סכין שנמצאת פגומה וכן אחד משנים שנטמא ודאי ברה"ר דמטהרין שניהם מטעם חזקה כה"ג מגלן דאזלינן בתר חזקה וי"ל דה"נ יש ריעותא גדולה דאע"ג דאישתכח שחסר לאחר שבעה אפ"ה לא מטהרים למפרע כל אותם שנכנסו לבית בימי הסגר

12. שב שמעתתא ג: מתחילת דבריו עד "וכיוצא בזה"

כתב הרמ"א ביו"ד סי' ק"ה (ס"א) ז"ל, וספק כבוש אסור מלבד בבשר בחלב דאזלינן לקולא דמן התורה אינו אסור רק בבישול ממש עכ"ל, ובט"ז (סק"ג) כתב וז"ל, ונראה דמדמה זו לספק אם היה ששים נגד האיסור שנשפך בסי' צ"ח (ס"ב): אלא דצ"ע דשאני התם שהאיסור הוא ברור אלא שהשפיכה ספק משא"כ כאן: ויש ראייה ברורה להתיר מסי' ר"א [סעיף ס"ה] במקוה שלא הוחזק להיות מימיו מתמעטין, דאעפ"י שלפעמים מתמעטין אין צריך לחזור ולטבול מן הדין, א"כ ק"ו לכאן דמה התם שיש ודאי טמא אפילו הכי תלינן לקולא מחמת חזקת המקוה, ק"ו לכאן דאין כאן רק חזקה טובה לאוקמה אחזקת כשרות דבתחילה, דלא נחזיק ריעותא מספק עכ"ל, ובנקודת הכסף כתב דק"ו פריכא הוא: דהתם העמד מקוה על חזקתו והרי שלם בפנינו אבל הכא איתרע ליה חזקת כשרות דידיה כיון דנשרה בו עכ"ל

ולפי מה שכתבנו לעיל דלחולין מוקי אחזקה דמעיקרא והשתא הוא דאיתרע, ואפילו בנדה דודאי ראתה אמרינן דיה שעתה לחולין ולא איתרע בכך מה דעכשיו ראתה, א"כ בספק כבוש דלא איתרע מה דנשרה לפנינו ואמרינן השתא הוא: דנשרה וגם עתה עדיין אינו כבוש

ואפשר דבספק תערובות כיון שאין האיסור בגופו אלא מחמת תערובות האיסור שבו א"כ לא אמרינן בזה חזקת היתר, דלא שייך חזקת היתר אלא היכא שהאיסור בגופו, וכמו ספק טריפה אמרינן אוקי בהמה בחזקת היתר ועדיין היתר הוא, וכן בספק טומאה שייך חזקת טהרה, אבל בזה שאין האיסור בגופו אלא התערובות שבתוכו הוא האיסור, דלא אמרינן חתיכה נעשה נבילה אלא בבשר בחלב ולא בשאר איסורין, וא"כ גם אחר שנפל האיסור אין ההיתר נאסר אלא שהאיסור שבתוכו אסור, ולא שייך בזה חזקת היתר דאיסור שבתוכו מעולם אסור היה וההיתר לא נאסר

13. יבמות פב. "וסבר ר' יוחנן תרומה" עד "הא מני רבנן היא"

וסבר ר' יוחנן תרומה בזמן הזה דאורייתא? והתניא: שתי קופות - אחת של חולין ואחת של תרומה, ולפניהם שתי סאין - אחת של חולין ואחת של תרומה, ונפלו אלו בתוך אלו - הרי אלו מותרים, שאני אומר: תרומה לתוך תרומה נפלה, וחולין בתוך חולין נפלו; ואמר ריש לקיש: והוא שרבו חולין על התרומה, ור' יוחנן אמר: אף על פי שלא רבו חולין על התרומה; בשלמא לריש לקיש, קסבר: בדרבנן נמי רבויא הוא דבעינן, אלא לרבי יוחנן קשיא!

14. תוס' יבמות פב. ד"ה שתי

שתי קופות אחת של חולין - הקשה הר"ר שמואל מאכזב אדמקשה מברייתא לותיב ממתני' דתרומות (ריש) פ"ז (מ"ה) דתנן ב' קופות אחת של חולין ואחת של תרומה שנפלה סאה של תרומה לתוך אחת מהן ואין ידוע לאיזה מהן נפלה הריני אומר לתוך תרומה נפלה והווי להו לרבי יוחנן ור"ל לאיפלוגי עלה והשיב ר"י דמשום רבותא דר' יוחנן מייתי ברייתא דאפילו בב' קופות ושתי סאין דליכא למימר כולי האי אוקי חולין אחזקיהו דמה שנפל בקופה של חולין ספק הוא ואין לו חזקת היתר שרי בה רבי יוחנן בלא רבייה ואפשר דבשעה /דבסאה/ אחת אפילו ר"ל שרי בלא רבייה דסמכינן אחזקת חולין שבקופה ומוקי לה אחזקתיהו ולהכי לא פליגי אמתניתין אלא אברייתא

15. שו"ע יו"ד קיא:א

שתי קדרות אחת של היתר ואחת של איסור, ולפניו שתי חתיכות אחת של היתר ואחת של איסור; אם החתיכה היא מאיסור דרבנן, כגון שומנו של גיד, ונפלו אלו לתוך אלו, מותרים, שאנו תולים לומר האיסור נפל לתוך האיסור וההיתר לתוך של היתר. ואפילו אם ההיתר שבקדרה אינה רבה על שלפניה. וכן הדין אם לא היה כאן אלא קדירה אחת של בשר שחוטה, ונפל בה אחת מאלו השתי החתיכות, ואין ידוע איזו היא, אנו תולין דשל היתר נפלה, אפילו אין ההיתר רבה על האיסור. או אם לא היה כאן אלא חתיכה אחת מאיסור דרבנן, ויש שתי קדירות, אחת של היתר ואחת של איסור, ואין ידוע לאיזו נפלה, גם בזו תולין להקל

16. חידושי רעק"א יו"ד קה:א ד"ה דאזלינן לקולא מתחילת דבריו עד "ויש לעיין"

ומ"מ אסור לבשלו דהוי ספק דאורייתא

17. חידושי רעק"א יו"ד פז:א ד"ה אלא דרך בישול "וכתב בהגהת" עד וכ"כ המרדכי"

וכתב בהגהת או"ה שבסוף הספר (כלל ל' סי' ד') דחתיכה שנכבשה בחלב אסור לבשלה דעד כאן הוי איסור כבוש מדרבנן ועתה עובר על איסור בישול דאורייתא עכ"ל משמע דאם נתבשלה בחלב מותר לחזור ולבשלה וע' בפמ"ג במשבצות זהב (סי' ק"ה ס"ב)